

man maaske kunne sige, at her var en Forvaltning af Statens Finanser, som er beklagelig, og som kunde give Anledning for det ærede Medlem, naar han overvejer disse Forhold, til at lægge den Bedrøvelighed i Stemmen og den Betænkelighed over sine Træk, som det ærede Medlem for et Øjeblik siden ofrede den nuværende Finansminister. Men overfor det Finansstyre, vi har i Øjeblikket, er det overflødig.

Brandes: Jeg maa gaa ud fra, at den højtærede Indenrigsminister godkendte den Indvending, jeg gjorde Hensyn til Forstaaelsen af de to Paragraffer i Lovforslaget, idet den højtærede Minister ikke svarede paa mine Udtalelser vedrørende Spørgsmaalet om, hvad Udtrykkene om Kommunens Forpligtelse til at yde et tilsvarende Beløb betød. Det er et lille Spørgsmaal, særlig i Forhold til det, som den højtærede Minister nu bragte frem, Spørgsmaalet om hele Finansforvaltningen. Jeg ved ikke, om jeg tør følge ham ind paa dette Omraade. Jeg nærer nogen Frygt for, at den højtærede Formand da skulde sige til mig, at det paa et saa sent Stadium af Forhandlingerne egentlig ikke var det, der laa for. Den højtærede Indenrigsminister maa vist ogsaa indrømme mig, at jeg kun nævnte Spørgsmaalet om det Finansstyre, vi lever under — jeg kaldte det oven i Købet udmærket —, saa det var egentlig underligt, at den højtærede Minister syntes at beklage sig over de Udtryk, jeg anvendte. Jeg omtalte det kun paa Grundlag af Spørgsmaalet om, hvorvidt der ikke snart skulde udbydes Statslaan. Naar der skal udbydes Statslaan til en ret betydelig Sum, vil dette nemlig kunne falde sammen med Udbydelsen af de Boligfondsobligationer, vi her har at gøre med. Nu er Spørgsmaalet mellem os det, om det kan kaldes et Statslaan eller ikke. Det forekommer mig egentlig, at den højtærede Minister giver mig mere Ret end det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) i, at Forskellen paa at stifte et Statslaan og lade en Statsinstitution, som oprettes og kaldes Boligfonden, udstede Obligationer, der er statsgaranterede, er saa ringe, at den oprigtig talt ikke bør spille nogen Rolle, fordi det netop er Meningen at sørge for, at disse Obligationer kan sælges som statsgaranterede Obligationer, det vil sige som Statsobligationer. Hvis de skulde sælges som 5 pCts Boligfondsobligationer, vilde

det ikke alene være umuligt at afhænde en eneste af dem i Udlandet, men det vilde ogsaa blive meget, meget vanskeligt at afsætte dem i Indlandet. Nej, hele Operationen beror paa, at man er klar over, at Staten indestaar fuldkomment for disse Obligationer, akkurat som Staten indestaar for den almindelige Statsobligation. Forskellen er ingen; formelt er der Forskel, reelt er der ingen, thi Staten indestaar for, at den Forpligtelse, som Boligfonden paatager sig, opfyldes til fulde; derfor yder Staten sin Garanti. Det er en Fejltagelse, naar den højtærede Indenrigsminister siger, at Kommunen yder en Garanti; Kommunens Garanti er en Underhaandsgaranti, Staten har, men overfor Laangiveren er Staten den eneste Garant.

Den højtærede Indenrigsminister vilde nævne et Eksempel paa, at jeg ikke har været fjernt fra den Tanke, at et Laan, som man optog paa Basis af et Aktiv, ikke kunde kaldes et Statslaan. Jeg maa med den højtærede Formands Tilladelse omtale dette, fordi det jo dog nu er nævnt af den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Minister anførte Statens Overtagelse af Telefonaktier til Paalydende 9 Mill. Kr. Om dette maa jeg først sige, at der var en Lov, som paabød, at Statskassen skulde overtage 9 Mill. Kr. Den daværende Finansminister skulde altsaa gøre det. Staten havde ikke mange konstante Penge den Gang, og hvis den skulde skaffe sig nogle, maatte den egentlig i det daværende Øjeblik skaffe sig dem gennem Nationalbanken. Derfor spurgte jeg først Folketingets Finansudvalg og dernæst Nationalbanken, om man vilde rejse nogen Indvending imod, at disse Telefonaktier overtoges paa den Maade, at Pengene laantes i Landmandsbanken, og at man, hvad der for Resten var ganske unødvendigt, men det var en passende Form, deponerede Telefonaktierne i Landmandsbanken. Jeg tør sige, at Forretningen var fortræffelig, idet Finansministeriet laante til 5 pCt. i Landmandsbanken og kunde regne med og fik ogsaa 8 pCt. af Telefonaktierne, saaledes at der tjentes 3 pCt. om Aaret paa dette Beløb. Det er ikke rigtigt, som Indenrigsministeren siger, at Staten laante alle de Penge, som skulde bruges til Telefonaktierne, hos Landmandsbanken; Beløbet var nøjagtigt, tror jeg at turde sige, 9 450 000 Kr., og de 450 000 Kr. betaltes kontant, medens de 9 Mill. Kr. laantes paa to Aar. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Indenrigsminister: